

Estils

NEREIDA CARRILLO
BARCELONA

El terra de l'habitació resplendeix com un mantell de purpurina. El colador de la persiana ha deixat que es filtressin els primers rajos del sol matinal. I aquesta lluminària aixeca unes altres persianes, les dels ulls humans. Una persona es desperta, renovada, després d'una nit de sexe efervescent. Aixeca els llençols i al seu costat jau el robot que li ha donat plaer. L'escena podria emmarcar-se en la ciència-ficció que tant ha narrat relacions íntimes amb màquines. Des de llibres, com la novel·la *Jo, robot*, d'Isaac Asimov als anys 50, fins a la gran i la petita pantalla, amb pel·lícules com *Blade runner* o la sèrie *Futurama* i tantes altres històries que se n'han fet ressò. Però aquesta també podria ser aviat una escena real.

La robosexualitat, o el fet de tenir plaer sexual amb una màquina humanoide, es dibuixa a l'horitzó. A França, una noia anomenada Lily assegura que està modificant el seu robot per convertir-lo en el seu company. La història no és nova i per a alguns no és més que una evolució del sexe amb nines de plàstic o de silicona, també controvertit. Amb l'etiqueta *#dollators*, les xarxes socials recullen històries de persones –habitualment homes– que s'ho munten amb dones de silicona. És el cas d'un nord-americà que es fa dir Davecat i que conviu amb dues nines a les quals considera la seva dona i la seva amant. Tant el cas de les nines com el dels robots sexuals aixequen polseguera, i mentre la indústria i alguns experts defensen i normalitzen el sexe amb robots, grups feministes i altres professionals vaticinen que comportarà importants problemes ètics i socials. Entre ells, apunten l'auge de la misogínia i l'androfòbia, més dificultat per a les relacions humanes i una normalització de la violència envers les dones.

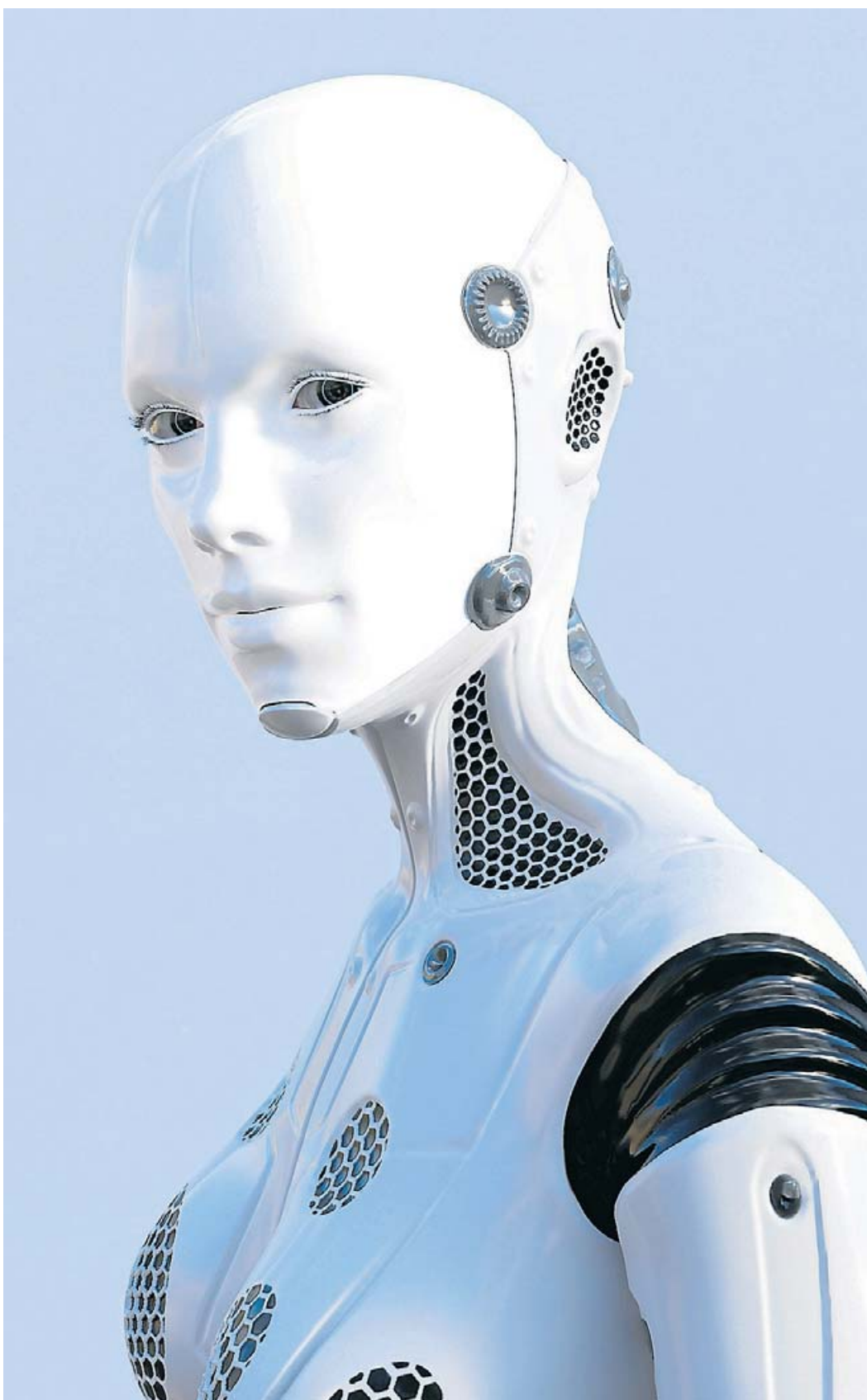
Les pornorobots, a l'horitzó

La sexòloga i terapeuta de parella Sílvia Catalán ho té clar: “La robosexualitat hauria de ser un complement a la sexualitat anomenada tradicional, no hauria d'estar dissenyada per ser un estil de vida”. Aquesta professional assenyala casos en què el plaer amb una màquina seria lícit i útil, com ara períodes en què no es té parella o per fer una determinada pràctica sexual que no s'ha pogut fer amb ningú. Altres experts assenyalen que seria una bona opció per als joves que s'inicien, però Catalán ho contraindica, perquè “tocar un cos no és com tocar un tros de plàstic”. La sexòloga afegeix: “Dins d'una vida sexual sana s'hi hauria d'incloure l'intercanvi, la intimitat, que és l'essència del sexe, el contacte, l'aprenentatge. Ara com ara, la tecnologia no està tan avançada”.

A la UAB, Sara Martín Alegre, professora a la Facultat de Filosofia i Lletres, estudia la robosexualitat i la

Dones robòtiques: el sexe que s'encén... i s'apaga

El debat està obert: ¿són una solució a la soledat o una nova forma de cosificar les dones?

Sobre aquestes línies un robot feminitzat. A dalt, una imatge d'una nina de silicona, un producte que també genera molta controvèrsia. FOTOS: GETTY

robòtica des d'una perspectiva humanista, des dels estudis de gènere: “Avui dia encara no es pot comprar un robot sexual, però hi ha una evolució. De la nina inflable s'ha passat a les nines de silicona ultrarealistes i a la nina amb elements robòtics, i a la llarga, hi haurà els robots femenins. Serà una realitat a què ens haurem d'acostumar”. Els reclams ja comencen a aparèixer.

A Catalunya, per exemple, el científic Sergi Santos ofereix a la web de la seva empresa, Synthea Amatus, nines disposades a tot per un preu de 6.000 euros. Són nines amb sensors, altaveus i altres elements electrònics. Una pesa 35 quilos, fa 1,65 centímetres i té els llavis molts i els pits i les natges voluptuoses, unes característiques –algunes d'elles– més pròpies de les actrius de pel·lícules pornogràfiques que de les dones reals. “Perdem de vista la naturalitat, com en el porno –critica Catalán–. Perdem de vista que les dones tenen pèl al pubis i que hi ha genitals de tota mena. Amb un robot, encara s'accentua més aquesta experiència falsa”.

A la web de Synthea Amatus s'hi anuncia que hi ha models de nines amb intel·ligència artificial, vagines vibrants i capaces de tenir un orgasme, i es promet als compradors que es poden dissenyar al seu gust aquestes companyes pseudohumanes. També fan promeses similars des de Realdoll i Realbotix, una de les poques empreses que també ofereixen robots sexuals masculins, no està clar si per a dones o per a homes homosexuals. En tot cas, la futura indústria dels robots sexuals, com la pornogràfica, sembla que se centrarà en el disseny masculí. Des de Realdoll ofereixen personalitzar el color dels mugrons, els cabells, o el color del pubis d'uns robots que, a més, poden parlar i picar l'ullet. El fundador d'aquesta companyia, Matt McMullen, expressava en una entrevista al *The New York Times* el 2015 la seva intenció d'anar més enllà: “Vull que la gent desenvolupi alguna mena de lligam emocional no només cap a la nina, sinó cap a la personalitat que hi ha al darrere, que desenvolupin alguna mena d'amor per aquest ésser”.

Menys interaccions humanes

“Adeu a la solitud”, “La companyia perfecta al l'abast”. Amb aquests reclams intenten seduir compradors des de les webs de nines amb elements robòtics. Allà on la indústria veu una oportunitat de negoci, són molt amplis els sectors que hi veuen un perill per a les relacions entre les persones.

Per a Sílvia Catalán, el sexe amb màquines humanoides ens conduiria a una societat individualista: “El que diferenciarà el sexe amb robots del sexe amb persones serà la facilitat. Tindrem alguna cosa que sembla una persona que estarà disponible al 100% i que estarà disposat a fer el que vulguem sense haver de demanar-li permís. Amb aquestes condicions, cada vegada se'ns farà

més difícil interactuar amb les persones”. Per a Martín Alegre, aquestes màquines sexuals incrementaran la misogínia i l’androfòbia i representen una nova forma d’esclavitud: “No podem comprar éssers humans, però podem comprar el que més s’hi assembla”.

Aturar-ne la normalització

És des de posicions feministes que provenen les crítiques més esmolades a aquesta mena d’artefactes. La Campaign Against Sex Robots (campanya contra els robots sexuals), impulsada per la professora d’ètica i cultura robòtica i d’intel·ligència artificial de la Universitat de Montfort Kathleen Richardson, aglutina organitzacions feministes i expertes que fan una crida a les institucions europees i el Parlament britànic per aturar la normalització de robots sexuals femenins. La campanya lamenta que s’encoratgi a considerar les “nines humanoides animatròniques amb orificis penetrables” com a “substitutes de les dones”. Creuen que això “promou encara més l’objectualització del cos femení” i representa noves maneres de “violència sexual”. A més, rebutgen la comercialització de nines i robots infantils com a “terapèutics” per als pedòfils, una possibilitat ara prohibida a tot Europa.

En contrast amb aquesta postura, també s’aixequen veus a favor, com les recollides al llibre *Robot sex*, editat pel professor de dret John Danaher i el professor de filosofia Neil McArthur. Precisament aquest últim considera que els robots sexuals “no només s’haurien de tolerar sinó que s’haurien d’incentivar”, ja que, argumenta, “podrien ser una solució, encara que imperfecta, per a carències sexuals i podrien ajudar la gent a preparar-se i mantenir relacions a llarg termini”. Martín Alegre hi està en profund desacord, però adverteix que la solució no és prohibir aquest tipus de màquines, sinó implantar una reflexió ètica a tota la indústria: “Seria molt important que els robots assistencials i en general tots els robots que acabin a casa nostra no tinguin forma humana perquè no confonguem una cosa amb l’altra”.

Per a Catalán, cal més educació sexual per evitar una societat individualista que només reclama sexe immediat sense flirteig ni intercanvi humà, i cal deixar de donar al sexe un valor “místic” i “posar-lo al lloc que realment li toca i deixar de pensar que qui no té sexe és un pringat”. —